

[Aksel Pedersen.]

Begrundelse.

I flere tilfælde er der nægtet ejerne ret til at udbedre de forhold, der har givet anledning til embedslægens påbud om kondemnering, idet zonemyndighederne i flere tilfælde i forbindelse med bortsalg af bygninger fra nedlagte landbrugsejendomme samt ved handel af landarbejderboliger har nægtet zonetilladelse bl. a. med henvisning til en landskabsmæssig vurdering.

Miljøminister *Holger Hansens* svar (26. september 1974):

Jeg kender ikke de sager, der har givet anledning til spørgsmålet, og jeg må derfor i det følgende holde mig til en generel redegørelse for den linje, jeg mener zonenovsmyndighederne bør følge i den i spørgsmålet omhandlede type af sager.

Udgangspunktet for zonenovsmyndighedernes afgørelser i sager om tilladelse til istandsættelse, genopbygning m. v. er zonenovs § 7, hvorefter der — bortset fra den særlige bestemmelse om landbrugsbyggeri — kræves tilladelse til opførelse af ny bebyggelse, ombygning og tilbygning i landzone. Almindelige reparations- og vedligeholdelsesarbejder falder derimod uden for bestemmelsen og kan foretages uden zonenovsmyndighedens tilladelse.

Den omhandlede type sager kan opdeles i to kategorier, nemlig for det første de bygninger, der i dag er beboede, men som på grund af f. eks. manglende sanitære faciliteter er karakteriseret som uegnede til beboelse, medmindre manglerne afhjælpes. Afhjælpning af sådanne mangler vil typisk have form af rene reparations- og vedligeholdelsesarbejder og vil derfor kunne foretages uden tilladelse fra zonenovsmyndigheden.

Den anden kategori er bygninger, der står tomme, og som ikke uden ombygning kan gøres egnede til beboelse.

Det er min opfattelse, at zonenovsmyndighederne i denne kategori af sager som udgangspunkt bør være imødekommende med at give sådanne ombygningstilladelser under hensyn til, at de værdier, som den eksisterende bygning repræsenterer, ikke går tabt.

På den anden side må det være et rimeligt krav fra zonenovsmyndigheden, at istand-

sættelses- eller ombygningsarbejderne ikke medfører sådanne ændringer i bebyggelsens ydre, at det får uheldig indvirkning på landskabsbilledet. Afgørelsen heraf må naturligvis variere under hensyn til omgivelsernes landskabelige kvalitet. Jeg mener derfor, at zonenovsmyndighederne må være berettigede til at gøre en tilladelse betinget med henblik på at sikre, at sådanne uheldige virkninger undgås. Man må jo ikke glemme, at et af formålene med zonenoven er at sikre, at bebyggelse m. v. i det åbne land ikke kommer i strid med bevarelsen af de landskabelige værdier.

Under denne kategori af tomme huse hører de mere problematiske tilfælde, hvor en bygning har henligget ubenyttet i en årække, hvor den er forfaldet og kommet i en sådan tilstand, at en „istandsættelse“ i virkeligheden ikke er mulig og der derfor reelt bliver tale om at opføre en ny bebyggelse på grunden.

Hvis der er tale om så omfattende byggearbejder, at der reelt er tale om ny bebyggelse — f. eks. hvor der ikke opnås nogen besparelse ved at udnytte den eksisterende beboelse sammenlignet med at opføre et nyt hus — må zonenovsmyndigheden være berettiget til som udgangspunkt at lægge de samme hensyn til grund som ved behandlingen af ansøgninger om tilladelse til opførelse af ny bebyggelse, dvs. bl. a. også bebyggelsens indvirkning på landskabet. I disse tilfælde vil afgørelsen altså kunne falde ud til et afslag.

Men spørgsmålet, om zonenovsmyndigheden skal give tilladelse til istandsættelser, genopførelser m. v., må jo i øvrigt, således som loven er udformet, bero på et skøn i hvert enkelt konkret tilfælde.

Da jeg, som nævnt i indledningen, ikke kender de sager, der har givet anledning til spørgsmålet, kan jeg ikke sige, om de falder ind under, hvad jeg her har redegjort for. Men jeg er naturligvis villig til at se på de pågældende sager.

Af *Dohrmann* (FP) til udenrigsministeren (6. september 1974):

Påtænker ministeren at hjemkalde den danske FN-styrke på Cypern?“

(Spn. nr. 408).